

El temps

Un relat de: [Montseblanc](#)

Estic asseguda dins el cotxe, aparcant al descampat de davant l'institut on estudia el meu fill. Aquest any acaba. Ha fet els quatre anys d'E.S.O.

Són tres quarts de tres de la tarda d'un dia de juny. Avui fa sol. Miro com van arribant els altres pares i mares amb els seus cotxes. El del Ford, que sempre va com un boig; el de la furgoneta marró, que portem quatre anys mirant-nos intensament i encara no ens hem saludat; la mare del Kia, que molts cops s'aparca al meu costat; la dona que fa de cangur d'un company del meu fill, que em saluda al supermercat i que no sé com es diu; la mare que porta un gos pelut, petit, negre, que el passeja entre els cotxes i més enllà; la noia que baixa del cotxe a fer un cigarret (si no plou, llavors fuma dins el cotxe).

Tinc la ràdio posada, com cada dia, al cinc, volum intermedi. Sonen Nicole Kidman i Robbie Williams cantant "Something Stupid". Em poso les ulleres de sol. Fa una ventada (què ho fa que ara sempre fa vent?) i s'aixeca un núvol de pols que es desplaça lateralment cap el camí que porta a uns horts. Les herbes, que havien estat d'un verd gairebé fosforescent al maig, són mig mortes ara, amb la seva missió complida, plenes de granes que dobleguen les espigues amb el seu pes. Voleia una bossa de plàstic de color blanc. La seva improvisada coreografia atrapa les mirades avorrides de tots.

Quatre anys en que jo he vingut a recollir el meu fill cada dia de classe, a quarts de tres, i he estat vint minuts esperant-lo dins el cotxe. Vuit cents dies que jo pensava que trigarien més a passar. I és una tonteria, perquè hores d'ara ja hauria de saber que sempre fallo en aquests càlculs del temps i la seva extensió. Per tant, uns anys que han passat volant. Deixeu-m'ho dir, aquí que ningú em pot portar la contrària. Perquè quan li dic al meu fill o als seus companys se'n riuen de mi, diuen que exagero, que el temps no corra tant... Però sí que ho fa, sembla que sigui ahir, el primer dia que vaig entrar a aquest aparcament polsinós, i ja s'acaba...

Quatre anys de sortir corrents de casa, deixant el dinar a punt.

Dies de tardor, en que les fulles voleiaven al voltant del cotxe estacionat i les gotes de pluja desdibuixaven la vista a través del parabrisa, fent que la realitat llisqués vidre avall, com si l'institut fos una aquarel·la que s'autopintava una i altra vegada. Els dies de pluja, la ràdio parada. El Montseny emboirat a l'horitzó.

Dies d'hivern, amb l'abric posat dins el cotxe. Veient el cel gris, l'herba morta per les glaçades, la vorera humida. Els nois que sortien cridant, rient... El sol caient rere els pisos, sense esma per a més. Les muntanyes emblanquinades de vegades.

Dies de primavera, en que la sang em feia estar més viva que mai, observant els colors renovats, les herbes que volien envair el terreny sense asfaltar. Abaixant la finestreta per ensumar la flaire de verd. Posant les mans al sol, sobre el volant.

Dies d'estiu. Poquets, per sort, gràcies a les vacances, en que em cremava dins el cotxe i em feia vergonya baixar mentre esperava.

I aquell dia en que un ramat d'ovelles, sortides encara no sé d'on, van rodejar el cotxe i el van sacsejar quan el pastor les va espantar perquè anessin cap a un lloc determinat. L'olor de llana que feien, totes les cagarades que van deixar rere elles, l'aroma de fonolls trepitjats que va venir després...

O aquell en que una tempesta va decidir esclatar just a l'hora de sortir els alumnes (sol passar) i va caure un llamp a uns dos cents metres i el cotxe sencer va tremolar. El cel de color violeta i els nanos corrent per les voreres.

Dies en que arribava esbufegant, tot i conduir, perquè venia d'estar amb ell, o ell...

O aquell en que mentre esperava estava pendent del mòbil perquè l'ambulància s'acabava d'endur el pare a urgències i jo recollia el meu fill i me n'anava corrent cap allà. La monotonia esbarriada, el neguit fent enyorar la tranquil·la quotidianitat.

El pensament que m'aclapara, que gairebé m'estaborneix, és que d'igual manera que han passat quatre anys en un sospir, en passaran quatre més, i tornaré a pensar el mateix. Potser ho estic pensant i ja han passat, ja en són vuit, i dotze... I la sensació d'impotència, d'irrealitat, d'estar somiant, em deixa sense forces. Com poden

caminar tan ràpid els estius, els hiverns, les carícies, els somriures, les llàgrimes, les xerrades i el silenci?